

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio quinta. Vtrum veritas sit ens reale an rationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

8 Secundo, quia in diuinis si esset totum essentiale, hoc esset persona respectu essentiae & relationis ex quibus constituitur, nihil enim in diuinis est quod ex pluribus constituitur nisi persona, sed persona non potest esse totum essentiale, ergo &c. Probatio minoris, illa ex quibus constituitur totum essentiale reale sunt realiter vnum actus, & reliquum potentia, sed essentia & relatio, ex quibus persona constituitur non sunt actus & potentia, sed sunt actus absolutus & relatus: ergo essentia & relatio non constituunt aliquid quod sit essentiale totum, & nihil aliud est in diuinis quod possit habere rationem totius essentialis vt dictum est: ergo in diuinis nullo modo est totum essentiale.

9 Item nec totum integrale, quia totum integrale constituitur proprie in partibus quibus quantitate molis, quae possunt constituere totum per modum continuationis vel conuersionis vel colligationis: sed in diuinis nihil est quantum quantitate molis, ergo &c. Maior probatur, quia omne totum integrale habet partem extra partem quod competit solum quantis, minor de se patet. Itē si esset aliquid totum integrale in diuinis, illud esset persona, quia sicut prius dictum est, nihil est in diuinis ex pluribus constitutum nisi persona, sed persona non est totum integrale, ergo &c. Probatio minoris, totum integrale est perfectius qualibet sua parte, sicut enim totum habet rationem integri, sic quilibet pars habet rationem diminuti, sed persona non est aliquid perfectius quam sola essentia. Tota enim perfectio in diuinis est ab essentia & non relatione, alioquin aliquid perfectionis esset in vna persona quod non esset in alia, sicut & aliquid relationis: ergo persona non est aliquid perfectius quam sola essentia, nec per consequens est totum integrale ad ipsam & ad relationem.

10 De toto autem vniuersali dicendum, quod ea quae sunt in diuinis possunt considerari secundum esse quod habet secundum se in re extra, vel secundum esse quod habent in anima. Si primo modo, sic in diuinis nihil est vniuersale, quod patet. Primo quia eadem & secundum idem impossibile est quod conueniat ratio vniuersalitati & singularitati, sed omni rei siue in creaturis siue in diuinis conuenit ratio singularitatis secundum esse quod habet in re extra. Sic enim verum est verbum Boetii, quod omne quod est, ideo est, quia numero est: ergo nulli rei neque in diuinis, neque in creaturis conuenit ratio vniuersalitati secundum esse quod habet in re extra. Secundum, quia si aliquid quod sit in diuinis haberet rationem vniuersalem, hoc esset potissimum essentia quae reperitur in pluribus personis, & de pluribus praedicatur quae videtur esse ratio, vniuersalis, sed essentia non habet rationem vniuersalitati ad personas secundum esse quod habet in re extra, ergo &c. Minor probatur, tamen quia vnitatis vniuersalis in singularibus non est vnitatis rei, sed tantum rationis, sicut & entitas, vnitatis autem essentiae in personis est vnitatis rei, non rationis, tum quia vniuersale dicitur in communi quicquid pertinet ad rationem suppositi, essentia autem non, quia non dicitur relatione quae est suppositi constitutiva, ergo essentia non habet rationem vniuersalem ad personas. Cum enim ratio vniuersalis consistat in esse communicabili pluribus & in esse plurificabili eis propter quod vnitatis est a solo intellectu, & non a natura rei. Et primum quidem pertinet ad perfectionem. Secundum autem ad imperfectionem, natura diuina primum habet, secundum non habet, propter quod deficit a ratione vniuersalis. Si vero ea quae sunt in diuinis considerentur secundum esse quod habent in anima, sic in eis potest inueniri totum vniuersale. Sic enim persona in communi est aliquid vniuersale ad patrem & filium & Spiritum sanctum, & relatio diuina in communi est vniuersale ad paternitatem, filiationem, & spirationem tam actiuam quam passiuam: quod patet per propriam rationem vniuersalem. Vniuersale enim est quod dicitur de multis & per se & realiter plurificatur in eis: dicitur in communi totam naturam singularium sed hoc modo se habet persona in communi accepta ad patrem & filium & Spiritum sanctum. Et relatio in communi accepta ad paternitatem, filiationem & spirationem ac processionem, vt de se patet, ergo &c. Non sic autem potest dici de essentia qualitercumque accepta, aut de relatione respectu personarum, quia nullum istorum dicitur quicquid est de constitutione personae.

Sup. d. 2. q. 1. 1. 10.

11 AD PRIMVM argumentum dicendum quod vbi cumque est dare totum & partem integram, ibi est dare maius & minus quantitativum quod non ponitur in diuinis, vbi autem est dare totum & partem vniuersalem, ibi est dare maius & minus secundum ambitum contentivum & praedicabilem, quia plura continent & de pluribus praedicatur totum vniuersale quam pars eius subiectiva. Et illud maius & minus licet non sit in diuinis secundum realem actum essendi, est tamen in eis secundum rationem considerandi vt dictum est.

12 Ad secundum per idem patet. Illud enim quod habet rationem partis essentialis vel integralis habet rationem imperfecti, & totum rationem perfecti. In his enim pars est aliquid totius & non totum secundum rem, sed illud quod habet rationem partis subiectivae respectu totius vniuersalis non oportet quod habeat rationem imperfectiorem cum recipiat essentialiter praedicationem totius, & sic realiter ipsum totum nisi secundum modum intelligendi. Sic enim est aliquoties minus perfectum quod non repugnat diuinis, quia secundum nostrum modum intelligendi est aliquid in diuinis quod est maioris ambitus in praedicando quam aliud, & aliquid quod dicit minus perfectum quam aliud, sicut sapientia dicit minus perfectum secundum nostrum modum intelligendi quam pelagus perfectionis diuinae, vt supra dictum est.

13 Ad argumentum alterius partis dicendum quod totum & perfectum licet sint idem in formali significato, quia vtrumque importat complementum, differunt tamen in hoc quod perfectum est in plus, eo quod omne & totum dicit complementum contentivum plurium ratione, cuius perfectum dici potest de aliquo, de quo non dicitur, nec omne totum, vt deductum est.

QUESTIO QUINTA.

Vtrum veritas sit ens reale an rationis

Tho. 1. q. 19.

CIRCA veritatem quaeruntur duo. Primum est vtrum veritas sit ens reale an ens rationis solum. Secundum est in quo sit veritas, vtrum sit in rebus an in anima. Ad primum sic proceditur. Et arguitur quod veritas sit ens reale, quia bonum vniuersaliusque rei est ens reale, sed veritas est bonum intellectus, ergo veritas est aliquid reale.

2 Item illud quod non est aliquid reale est nihil simpliciter & absolute, sed veritas non est nihil, alioquin laborantes ad sciendum veritatem laborarent ad sciendum nihil quod est inconueniens, ergo &c. Minor patet, probatio maioris, quia aliquid & res conuertuntur. Et ideo quod non est res non est aliquid & per consequens nihil, aequipollent enim non aliquid & nihil.

3 IN CONTRARIVM arguitur, quia illud quod distinguitur contra ens reale, generaliter dicitur est ens rationis solum, sed ens verum distinguitur, s. metaphys. contra ens realiter dicitur, ergo &c.

4 RESPONSIO. Circa questionem istam videndum est primum quod importatur per ens rationis, & secundum inquireretur de principali questione. Quantum ad primum sunt duae opiniones de ente rationis. Prima est quod ens rationis vocatur illud quod est subiectivum in anima siue in intellectu vel in ratione. Et motiui huius opinionis forte est quia ens rationis consuevit appellari ens in anima. Sed vt videtur sic opinantibus nihil est in anima nisi sit in ea subiectivum & non obiectivum solum, vnde, de anima dicitur quod lapis non est in anima sed species lapidis quia quantum lapis se habeat ad animam obiectivum, non tamen subiectivum, sed solum eius species, ergo vt videtur ens rationis non dicitur in anima esse nisi quia est in ea subiectivum.

5 Istud autem non potest esse verum, quia quod est ens reale non est ens rationis, quia distinguuntur ex opposito, sed omne quod est subiectivum in anima siue sit species actus siue habitus, est ens reale, ergo non est ens rationis, minor probatur, quia aequae vera res est quae est in anima, & perfectior & nobilior quam res corporea. Et ideo si illud quod est subiectivum in re corporea, vt calor vel quantitas, est ens reale, fortiori ratione illud quod est subiectivum in anima siue sit species siue actus, siue habitus est ens reale & non rationis.

Cap. 4.
vel primi
1. de anima
cap. 19.

Ad rationem illorum dicendum est quod effectus rationis dicuntur esse in anima non subiective sed obiective sicut poëta declarabitur. Quod autem dicit Philof. 1. de anima quod lapis non est in anima sed species lapidis non fuit intentio Aristotelis quod lapis & omne cognitum non possit dici aliquo modo esse in cognofcente, sed voluit excludere illum modum quem ponebat Empedocles, qui dicebat quod oportebat animam esse cõpositam ex omnibus ad hoc vt omnia cognofceret. Dicebat enim quod terra terram cognofcimus, & sic de aliis, contra quod dicit Arist. quod lapis non est sic in anima quanuis sit in ea sicut cognitum in cognofcente.

7 Aha est opinio quam credo veriorẽ quod ens rationis non est aliud quã denominatio obiecti ab actu rationis, secundum ea que attribuuntur rei solũ vt cognita est, verbi gratia esse vniuersale, esse genus, vel speciem dicuntur esse entia rationis quia talia dicuntur de re tantũ vt est obiective cognita ita quod ens rationis non est peñitus nihil, nec dicitur ens rationis, quia fit in anima subiective, sed quia est denominatio rei ab actu rationis secundum ea que conueniunt ei solum vt est cognita. Et quãuis idem re sit hominem intelligere lapidẽ in vniuersali, & per indifferentiã ad singulares lapides & lapidẽ sic intelligi. Non enim lapis est sic intellectus nisi quia homo intelligit eum sic, tamen intelligere in homine est vera res & denominatio qua homo esse dicitur intelligens est realis in homine, intelligi autem nõ est vera res in lapide, nec denominatio qua lapis dicitur sic intellectus est realis in lapide, sed dicitur ens rationis, quia nullo modo competit rei nisi per actum rationis tendẽtis vt in ipsum in obiectum, & sic patet primum.

8 Q V A N T V M ad secundum dicendum est quod fit veritas, & ex hoc apparebit an sit ens rationis, an non. Quantum ad primum sciendum est quod sicut cõmuniter dicitur veritas est conformitas vel adæquatio intellectus ad rem. Qualiter autem hoc fit intelligendũ aduertendũ est quod non est intelligendũ de adæquatione vel conformatione intellectus & rei secundũ illud quod sunt essentialiter, quia intellectus secundum illud quod est essentialiter non habet aliquam cõformitatem, vel adæquationẽ cum re extra, imò magnã diffõrmitatẽ, cum res extra sit quantum corpus, intellectus autẽ non, sed spiritus, aut si aliqua sit conformitas nõ consistit in illa veritas, quia cum illa attendatur secundum naturam rerum æqualiter potest esse inter intellectum & res quas nunquam intelliget vel intellexit, sicut inter intellectũ & res quas intelligit, veritas autem non est sine cognitione, quare &c.

9 Restat ergo quod talis conformitas attendatur secundum aliquid quod est in intellectu subiective vel obiective. Et primum quidem dicunt aliqui, scilicet, quod conformitas intellectus ad rem attenditur secundum id quod est subiective in intellectu quod est species rei quæ est similitudo eius, vel secundum negantes species ipse est actus intelligendi, qui est etiam similitudo rei.

10 Sed istud non videtur verum, quia talis cõformitas vel esset in essendo vel in representando, non in essendo, quia omne quod est subiective in intellectu est accidens, res autem exterior est quantum substantia materialis, vel si sit accidens est accidens corporeum. Inter hæc nõ potest esse similitudo vel conformitas in essendo cum sint diuerforum generum, quare &c.

11 Nec potest attendi conformitas in qua consistit veritas in representando, quia representatio rei per speciem apud intellectum præcedit saltem ordine naturæ actum intelligendi, prius enim est ordine naturæ obiectum præfens potentie per speciem si qua sit quã sequatur cognitio: veritas autem aut simul est secundum naturam cum actu intelligendi aut posterior, ergo veritas non consistit in adæquatione vel conformitate quæ est inter speciem & rem secundum representationem.

12 Item dato quod res representetur secundum actum intelligendi solum, & non per aliquid prius, & quod representatio sit ipsamet cognitio, adhuc cõformitas in representando vel in agnoscendo nõ attenditur secundum aliquid quod sit subiective in intellectu, sed potius obiective, quia cõformitas in representando vel cognoscendo præcisẽ consistit in hoc quod representans vel cognofcẽs

representat vel cognofcit re sic esse sicut ipsa est, sed talis conformitas attenditur solum secundum id quod se habet obiective ad intellectũ, ergo &c. maior de se patet, probatio minoris, quia cum dicitur quod intellectus intelligit rem sic esse sicut ipsa est. Sic & sicut notã sunt conformitatis prædictæ in qua formaliter consistit veritas, sed sic & sicut sunt ibi condiciones obiecti & non ipsius actus intelligendi, nõ enim est sensus quod actus intelligendi sic se habeat ad intellectum in quo est subiective sicut se habet res intellecta ad suũ esse reale, quia hoc esset falsum, sed est sensus, quod res intelligitur sic esse sicut ipsa est ita quod conformitas est inter esse apprehensum & esse in re, quia quale esse habet res tale apprehensum & non aliud. Et licet res non sit apprehensa nisi per actum qui est in intellectu subiective, tamen esse apprehensum dicitur conditionem denominantẽ obiectum & non intellectum, nec actum intelligendi, quia intellectus vt sic non est apprehensum, sed apprehendens, nec intelligere est apprehensum, sed apprehensio. Et ita conformitas in qua consistit veritas attenditur secundum id quod habet se ad intellectum obiective & non subiective.

13 E S T E N I M veritas conformitas eiusdem ad seipsum secundum aliud & aliud esse, scilicet, esse intellectum & esse reale, quod etiam patet ex alio sic, illud est verũ formaliter quod significatur per propositionẽ verã, sed obiectum intellectus enunciatiue sumptũ significatur per propositionem verã, ergo veritas est formaliter conditio obiecti intellectus, & non alicuius existentis subiective in intellectu, maior patet, quia signum non dicitur tale, nisi quia significat illud quod est tale formaliter, sicut vrina nõ dicitur sana, nisi quia significat sanitatẽ animalis que est formaliter sanitas. Et idẽ dicitur de propositione quæ non dicitur vera, nisi quia significat illud quod est formaliter verum, minor de se patet: quia propositio vera nõ significat nisi illud quod est enunciatiue apprehensum per intellectum tanquã eius obiectũ, & sic patet quod veritas est conformitas intellectus ad rem intellectã, in quantum id quod de re enunciatiue apprehenditur est conforme vel potius idem cum entitate rei, & sic est relatio eiusdem ad seipsum secundum esse intellectum & esse reale.

14 Iuxta quod est intelligendum quod cum veritas dicitur de re (sicut dicimus illud esse de veritate rei, quod est de eius entitate & quidditate) dicitur etiam de propositione & de intellectu (dicimus enim propositionẽ verã & intellectũ verũ) & ulterius dicitur de obiecto enunciatiue affirmatiue quã negatiue (dicimus enim hominẽ esse animalẽ verũ, & hominẽ non esse asinum est verũ) Veritas primo modo dicta nõ est veritas formaliter, sed quã materialiter vel fundamentaliter, quod patet, quia vox significans eã sicut sunt voces significantes simplicia nõ dicuntur significare verũ nec falsum. Sed hoc esset si entitas rei esset formaliter veritas. Veritas autẽ propositionis nõ est nisi veritas signi. Veritas autẽ intellectus vel actus intelligendi, vt est quedã res in intellectu subiective existens non est nisi sua entitas, qua veritate omnis actus intelligendi est verus. Sed in cõparatione ad obiectũ dicitur intellectus verus, quia apprehendit rem sic esse sicut ipsa est, ergo rem esse apprehensam sic esse sicut ipsa est, est verum, ad quod tam veritas rei quã vocis & intellectus habent attributionẽ. Est ergo primum verũ, & cui primò competit veritas, sed rem esse apprehensam, sic esse sicut ipsa est, est conditio obiecti cõformiter se habentis secundum esse intellectum ad suũ esse reale, ergo talis cõformitas est veritas, hoc autẽ non est aliud quã relatio eiusdem ad seipsum secundum esse apprehensum & secundum esse reale. Ex quo concluditur quod veritas est ens rationis, quia illud quod attribuitur rei solum secundum esse intellectũ, est ens rationis, sed veritas est huiusmodi, ergo &c. vtrãque præmissarum patet ex precedentibus. Ad cuius maiorem euidentiã sciendum est, quod sicut est duplex actus intelligendi simplex, scilicet, & componens, huc diuidens, sic sunt duo genera entium rationis, vnũ quod sequitur actum intelligendi simplicem sicut vniuersale genus, species, & huiusmodi. Aliud quod sequitur actum intelligendi componentem vel diuidentem, & illud est verum vel falsum, vnde verum & falsum non sunt aliud quã rem intelligi sicut est & sic est veritas, vel intelligi esse vel non esse

esse aliter quam sit, & tunc est falsitas.

7. AD PRIMVM argumentum in oppositum dicendum, quod verum dicitur esse perfectio intellectus, quia actus quo intellectus intelligit rem sic esse sicut est, est actus summè conueniens intellectui cuius natura est cognitio rerum, sed ipsum verum formaliter acceptum non est perfectio intellectus, sed est denominatio obiecti conformiter se habentis secundum esse intellectum, & secundum esse reale.

8. Ad secundum dicendum quod illud quod non est ens reale est nihil realiter, est tamen ens rationis. Nam ens diuiditur in ens rationis & ens reale. Quod autè ulterius dicitur, quod homines nituntur ad sciendum veritatem contra arguentes, quia si veritas sit aliquid reale non est aliud quam relatio conformitatis intellectus ad rem intellectam. Constat autem quod non omnes nituntur ad sciendum istam relationem, ergo nec ad sciendum veritatem sic acceptam. Qualiter ergo intelligendum est quod homines nituntur ad sciendum veritatem sic verè, non quod veritas quantum ad id quod dicit formaliter sit obiectum & principaliter cognitum, sed quia homines nituntur scire naturas rerum, & habitudines earum quæ cum cognoscuntur sic esse & sic se habere, prout est in naturis earum, tunc est veritas quæ est conformitas rerum, ut intellectus sunt ad seipsas ut existunt.

QVÆSTIO SEXTA.

Vtrum veritas sit in rebus an in intellectu.

Th. ubi supra.

Secundo queritur in quo sit veritas, vtrum sit in rebus an in intellectu. Et arguitur quod sit in intellectu, primò per dictam Arist. 6. metaphys. qui dicit quod bonum & malum sunt in rebus, verum & falsum in anima.

2. Secundò per rationem, quia relatio est maximè in illo extremo quod dependet, sed veritas est relatio conformitatis intellectus ad rem intellectam, intellectus autem est dependens ad rem intellectam & non e converso, ergo veritas est in eo.

3. IN CONTRARIVM arguitur, quia omnis respectus est in suo fundamento, sed fundamentum veritatis est entitas rerum, ergo in entitate rerum est veritas.

4. RESPONSTIO. illi qui dicunt veritatem esse respectum reale conformitatis intellectus ad rem intellectam, dicunt quod veritas est in intellectu sicut in subiecto vel potius sicut realis respectus in suo fundamento. Et ad hoc adducunt duas rationes. Prima talis est, quando cum aliquid dicitur tale ex ordine ad aliud in quo consistit & dicitur tale, primò dicitur tale causaliter, & secundum formaliter, sed res dicitur vera illo modo ex ordine ad intellectum, ergo & c. maior declaratur per exemplum, nam quia medicina dicitur sana ex ordine ad animal sanum in quo consistit medicina dicitur sana causaliter & animal formaliter, minor probatur, quia ubi est processus à mouente ad motum consistit in re mota, sed in processu à re ad intellectum est processus à mouente ad motum, ergo, & c.

5. Secundò sic, quia veritas est rectitudo passiva, scilicet rectitudo eius quod rectificatur, quia est imago & exemplatum, sed intellectus se habet ad rem intellectam sicut passivum ad mouens, ergo adæquatio intellectus est veritas formaliter & in re est solum causaliter, & ut sic est causaliter vera.

6. Sed contra hoc arguitur primò, quia inter intellectum diuinum & suum principale obiectum, puta quum intelligit seipsum esse summè perfectum ex nulla parte est adæquatio passiva, & tamen est ibi veritas, ergo veritas non recipit adæquationem passivam.

7. Secundò, quia contingit intelligere verè illud quod nullam entitatem reale habet, sicut quod chimera est chimera, sed talia non entia nihil possunt adæquare sibi realiter, ergo & c.

8. Tertio, quia intellectus potest moueri ad verè intelligendum ab alio quàm à re intellecta (sicut Deus posset mouere intellectum meum ad intelligendum Antichristum futurum) sed talis veritas non consisteret in habitudine intellectus ad rem intellectam à qua non esset motus, ergo veritas non requirit adæquationem passivam ex parte intellectus, vel illius in quo est per eandem rationem, vel per aliam

quas earum, pater quod veritas non est relatio actus intelligendi ad rem intellectam, tanquam mensurati ad mensuram, quia in cognitione Dei respectu sui est veritas, sed ibi non est relatio mensurati ad mensuram, nisi forte secundum rationem, ergo veritas non est relatio mensurati ad mensuram, vel est relatio solum secundum rationem, & non secundum rem, cuius oppositum alii dicunt.

9. DICENDVM est ergo aliter, quod veritas formaliter dicta non est in rebus, sed in intellectu, non quidem subiectiue, sed obiectiue tantum. Quod non sit in rebus pater, quia quicquid est in rebus est in eis circumscripto omni actu intelligendi, sed veritas formaliter sumpta non est sine actu intelligendi, ergo veritas formaliter sumpta non est in rebus. Dico autè formaliter, quia veritas sumpta materialiter vel fundamentaliter bene est in rebus, sicut dictum fuit in præcedente questione.

10. Per idem patet quod veritas non est in intellectu subiectiue, non quidem est in intellectu subiectiue est res vera, & non ratio tantum, veritas autem est ens rationis, ut probatum fuit in præcedente quæstione, ergo ipsa non est in intellectu subiectiue.

11. Relinquitur ergo tertium, quod veritas sit in intellectu obiectiue, non quidem sicut obiectum cognitum principaliter, sed ut quidam modus conueniens rei solè ut est cognitum. Iuxta quod est intelligendum quod sicut distinguimus triplicem actum intelligentium, videlicet simplicem coponentem, & discursivum, sic sunt entia rationis in triplici differentia, quia quædam conueniunt rei, prout est cognitum per intellectum simplicem, sicut vniuersale genus & species. Quædam conueniunt rei, ut est intellecta per intellectum enunciatiuum coponentem vel diuidentem, sicut affirmatio & negatio, & per consequens veritas & falsitas. Alia verò consequuntur rei, prout sunt obiectiue in intellectu discursiuo, sicut antecedens & consequens, syllogismus, enthymema & similia, de quibus omnibus tanquam de entibus rationis considerat logicus.

12. AD RATIONES in oppositum respondendum est primò ad dictam Arist. quod verum & falsum sunt in anima, non quidem subiectiue, sed obiectiue.

13. Ad secundam dicendum, quod relatio realis est potissimè in extremo quod dependet, sed relatio rationis non est in aliquo subiectiue, sed solum in intellectu obiectiue modo quo prius fuit expositum.

14. Per idem patet ad argumentum alterius partis, quia respectus realis est in fundamento, sed respectus rationis qualis est veritas quæ non est aliud quam respectus coloris rei, ut intellecta est ad seipsam, ut existit non est nisi in intellectu obiectiue, tanquam quidam modus conueniens rei solum ut est cognitum.

DISTINCTIO XX.

Sententia huius literæ in generali & speciali.

Nunc ostendere restat. Superius probauit Magister æqualitatem personarum in magnitudine & æternitate. Hic probat æqualitatem earum in potestate earum. Et diuiditur in duas partes. Primò proponit intentum. Secundò probat intentum. Secunda ibi, Nihil inquit parte minus. Secunda diuiditur in duas. Primò probat intentum per autoritatem. Secundò per rationes. Secunda ibi, Item alio modo. Prima istarum diuiditur in duas. Primò proponit probationem Aug. Secundò excludit duas rationes erroneas. Secunda ibi, Sed inquit pater à nemine. Illa pars in qua probat intentum per rationes diuiditur in tres partes. Primò ponit rationem. Secundò confirmat per simile. Tertio excludit quandam hereticam responsionem. Secunda ibi, Hæc autem per similitudinem. Tertia ibi, Sed fortè dices, Hæc est sententia lectionis in generali.

2. IN SPECIALI verò sic procedit Magister, & primò proponit personas esse æquales in potentia extensiuè, quia quæcumque potest vna persona possunt & alia, & à qua virtute potest vna persona possunt & alia, eadem virtute. Postea probat hoc per autoritatem, & est probatio talis. Si filius habet in potestate minus quam pater, filius non habet omnia que habet pater, sed quæcumque habet pater habet filius, ergo non habet minus in potestate quam pater. Postea excludit vnam responsionem hereticam ad rationem inductam quæ talis est, verum est quod quicquid habet